

Sygn. akt III AUa 1109/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSO del. Alicja Podlewska
Protokolant:	Agnieszka Skwirowska- Schoeneck

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2013 r. w Gdańsku

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do odsetek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku- VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII U 97/12

- zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że zobowiązuje pozwany organ rentowy do wypłaty wnioskodawcy K. S. odsetek z tytułu opóźnienia wypłaty emerytury wyliczonych od każdej należnej za dany miesiąc emerytury od daty wymagalności świadczenia do dnia zapłaty - począwszy od dnia 24 lipca 2007 r. oddalając odwołanie w pozostałym zakresie;
- w pozostałym zakresie oddala apelację;
- zasądza od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. S. odwołał się od decyzji, którą pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do odsetek.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do odsetek od świadczenia wypłaconego z opóźnieniem począwszy od 27 maja 2007r. do dnia zapłaty. Rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony K. S. w dniu 23 maja 2007 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 28 czerwca 2007 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w wieku obniżonym, wskazując, iż nie spełnia on jako osoba urodzona przed dniem 1 stycznia 1949 roku wymaganych przesłanek dla przyznania mu dochodzonego prawa, bowiem nie udowodnił wymaganego 10-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie okres takiego zatrudnienia wynoszący 9 lat, 9 miesięcy i 25 dni. Organ rentowy poinformował, iż przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy lub zasiłek chorobowy.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji ZUS do tutejszego Sądu.

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2007 roku pozwany uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 28 czerwca 2007 roku i ponownie rozstrzygnął jak w decyzji z dnia 28 czerwca 2007 roku, odmawiając ubezpieczonemu prawa do emerytury, przy czym jako osobie urodzonej po 31 grudnia 1948 roku a przed 1 stycznia 1969 roku. Ubezpieczony nie wniósł odwołania od tej decyzji.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego od decyzji z dnia 28 czerwca 2007 roku, Sąd Okręgowy Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni, wyrokiem z dnia 8 października 2008 roku, w sprawie prowadzonej pod sygn. akt VIII U 1786/08, zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 maja 2007 roku.

Spór w sprawie sprowadzał się wyłącznie do oceny spełnienia przez ubezpieczonego warunku posiadania wymaganego 10-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych w sytuacji, gdy organ rentowy z tego stażu, przypadającego na zatrudnienie w okresie od 2 stycznia 1984 roku do 3 stycznia 1994 roku, wyłączył okresy nieskładkowe, tj. okresy pobierania zasiłków chorobowych od 22 kwietnia 1992 roku do 30 kwietnia 1992 roku, od 7 maja 1992 roku do 3 czerwca 1992 roku oraz od 8 marca 1993 roku do 9 kwietnia 1993 roku, ustalając staż pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonego na 9 lat, 9 miesięcy i 25 dni.

Sąd Okręgowy zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy pobierania przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego od 22 kwietnia 1992 roku do 30 kwietnia 1992 roku, od 7 maja 1992 roku do 3 czerwca 1992 roku oraz od 8 marca 1993 roku do 9 kwietnia 1993 roku. Sąd Okręgowy, wydając wyrok, oparł się wyłącznie na dokumentach zgromadzonych w aktach pozwanego organu rentowego, a rozstrzygając sprawę i przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury dokonał jedynie odmiennej aniżeli pozwany interpretacji przepisów prawa.

Wskutek apelacji pozwanego od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 19 maja 2009 roku, sygn. akt III AUa 2074/08, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Wskutek skargi kasacyjnej pełnomocnika ubezpieczonego Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II UK 313/09, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 14 września 2010 roku, sygn. akt III AUa 1120/10, oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 października 2008 roku. Sąd Apelacyjny uznał za trafne stanowisko Sądu Okręgowego o zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów pobierania przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego od 22 kwietnia 1992 roku do 30 kwietnia 1992 roku, od 7 maja 1992 roku do 3 czerwca 1992 roku oraz od 8 marca 1993 roku do 9 kwietnia 1993 roku.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2010 roku organ rentowy wykonał prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 października 2010 roku i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 maja 2007 roku, tj. od daty określonej wyrokiem Sądu.

Przedmiotem sporu niniejszego postępowania było prawo do odsetek od wypłaconej przez pozwanego w związku z realizacją wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 października 2008 roku emerytury.

Ogólną normą regulującą zasady i zakres odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za opóźnienie w ustalaniu i wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), stosownie do którego organ rentowy jest obowiązany do wypłaty odsetek od przyznanego świadczenia, jeżeli nie ustalił prawa do tego świadczenia lub go nie wypłacił w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ ten nie ponosi odpowiedzialności.

Zasady przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno -- rentowych reguluje ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W myśl art. 118 ust. 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). Warunkiem wypłaty odsetek jest zatem przyznanie prawa do świadczenia po upływie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Z przedstawionego stanu prawnego wynika, że jeżeli dla stwierdzenia uprawnień do świadczenia wymaga się wydania decyzji, termin do jej wydania biegnie od daty wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, co dotyczy także ponownego ustalenia prawa do świadczenia. Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę - prawidłową.

Przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. Zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania, a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia. Nie ulega wątpliwości, że przewidziane w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wyłączenie obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek nie jest zależne od wykazania, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia. Zawarte w tym przepisie określenie: „okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności” jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia „przyczyn niezależnych od organu”, co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu.

W kontekście prawa do odsetek istotne jest więc stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności. W postępowaniu w sprawach o świadczenia przewidziane w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego mają zastosowanie o tyle, o ile ta ustawa (lub przepisy wydane na jej podstawie) nie stanowią inaczej, a przyznanie lub podwyższenie świadczenia bez odsetek na mocy wyroku sądowego zmieniającego decyzję organu rentowego, nie musi powodować obowiązku zapłaty odsetek od daty, od której świadczenie powinno być wypłacone. Odsetki nie przysługują w przypadku, gdy

opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności. Wobec takiej regulacji przyznanie lub podwyższenie świadczenia na mocy wyroku sądowego zmieniającego decyzję organu rentowego nie przesądza o obowiązku zapłaty odsetek od daty, od której świadczenie powinno być wypłacone, jeżeli odsetki nie zostały przyznane tym wyrokiem. Uprzednia odmowa przyznania lub podwyższenia świadczenia mogła być spowodowana okolicznościami niezależnymi od organu rentowego. Ograniczenia takie nie występują w procedurze cywilnej, zatem okoliczności te mogą być wykazywane wszelkimi dowodami. Indywidualnego zbadania wymaga zatem kwestia, czy odmowa przyznania świadczeń lub ich podwyższenia była następstwem okoliczności leżących po stronie organu rentowego.

Powyżej przedstawione reguły odnośnie do okoliczności, które powodują konieczność stwierdzenia opóźnienia w przyznaniu lub wypłacie świadczeń w sposób uprawniający ubezpieczonego do żądania odsetek mają zastosowanie do wszystkich świadczeń z ubezpieczeń społecznych, nie wyłączając rent i emerytur, choć art. 118 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, wobec czego wydawać by się mogło, że ogranicza zakres odpowiedzialności organu rentowego z tytułu opóźnienia w ustaleniu i wypłacie świadczenia, ponieważ odpowiedzialność byłaby wyłączona w każdym wypadku, w którym złożono odwołanie i sprawa zakończyła się prawomocnym orzeczeniem sądu, a w trakcie postępowania wyjaśniano okoliczności konieczne do ustalenia prawa (ustalano stan faktyczny). Należy dokonać rozróżnienia sytuacji, w których dopiero w postępowaniu sądowym przeprowadzono dowody decydujące o prawie do świadczenia od sytuacji, w których okoliczności uzasadniające przyznanie prawa były znane już na etapie wydawania decyzji przez organ rentowy.

Z faktu wszczęcia postępowania sądowego nie można wnioskować, iż w sprawie nie zostały wyjaśnione okoliczności, o których mowa w art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Celem postępowania toczącego się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego jest zweryfikowanie ustaleń poczynionych przy jej wydaniu. Weryfikacja ta nie musi wiązać się z przeprowadzaniem nowych dowodów. Sąd może wydać wyrok opierając się wyłącznie na dowodach, którymi dysponował organ rentowy - co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie decyzją z dnia 28 czerwca 2007 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, kwestionując posiadanie przez niego wymaganego 10-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych - w sytuacji wyłączenia okresów pobierania przez niego zasiłków chorobowych od 22 kwietnia 1992 roku do 30 kwietnia 1992 roku, od 7 maja 1992 roku do 3 czerwca 1992 roku oraz od 8 marca 1993 roku do 9 kwietnia 1993 roku, przypadających na zatrudnienie w okresie od 2 stycznia 1984 roku do 3 stycznia 1994 roku oraz ustalając staż pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonego na 9 lat, 9 miesięcy i 25 dni.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 maja 2007 roku. Sąd zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy pobierania przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego od 22 kwietnia 1992 roku do 30 kwietnia 1992 roku, od 7 maja 1992 roku do 3 czerwca 1992 roku oraz od 8 marca 1993 roku do 9 kwietnia 1993 roku.

Sąd Okręgowy oparł się wyłącznie na dokumentach zgromadzonych w aktach pozwanego organu rentowego i dokonał prawidłowej wykładni przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Apelacja pozwanego została przez Sąd Apelacyjny, po ponownym rozpoznaniu sprawy, oddalona jako bezzasadna. Należy podkreślić, iż stan faktyczny w sprawie nie był sporny, sporna pozostawała jego ocena prawna. Nieuzasadnionym jest twierdzenie pozwanego w odpowiedzi na odwołanie, iż za ostatnią okoliczność niezbędną do wydania decyzji o przyznaniu emerytury należy przyjąć datę złożenia dowodów w sprawie uzyskanych dochodów przez ubezpieczonego, tj. 24 listopada 2010 roku.

Okoliczności konieczne do wydania decyzji nie zostały wyjaśnione dopiero w postępowaniu sądowym, istniały one bowiem już w czasie jej wydania. Nie zostały jednak prawidłowo ocenione przez pozwanego na etapie postępowania wyjaśniającego. Dlatego też, w takim przypadku, wyłączone jest zastosowanie przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten ma bowiem zastosowanie tylko w sytuacji, gdy w postępowaniu sądowym

wykazane zostanie, że w momencie wydania decyzji organu rentowego nie było możliwym wyjaśnienie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej treść, przy czym niemożność ta wynikała z przyczyn niezależnych od organu rentowego. Jeżeli bowiem organ rentowy mimo realnej możliwości, z własnej winy, nie dokona wyczerpujących ustaleń w konkretnej sprawie, to nie może powoływać się na ww. przepis w celu uchronienia się przed obowiązkiem zapłaty odsetek. Jeżeli organ rentowy nie wyda decyzji pozytywnej w sprawie ustalenia prawa do świadczenia lub nie wypłaci tego świadczenia w terminie 30-dniowym od (...) „daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania przez organ rentowy decyzji”, a następnie - w wyniku przeprowadzonego w sprawie postępowania - okaże się, iż w tej dacie zostały już faktycznie wyjaśnione wszystkie okoliczności niezbędne dla wydania takiej decyzji, to wówczas organ rentowy obowiązany jest do wypłaty także stosownych odsetek od tego świadczenia, chyba że zaistniałe opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

Wykładnia systemowa art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzi do wniosku, że na potrzeby ustalenia odpowiedzialności organu rentowego z tytułu opóźnienia w ustaleniu lub wypłacie świadczeń, sens wyrażonej w tym przepisie normy prawnej jest następujący: „za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy”. Zasadność prezentowanego stanowiska wynika z wyrażonej w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zasady odpowiedzialności ZUS za opóźnienie w ustalaniu prawa i wypłacaniu świadczeń opartej na jego winie. Odmienny pogląd spowodowałby nieuzasadnione ograniczenie odpowiedzialności organu rentowego nawet w sytuacjach, gdy przy wydaniu decyzji w sposób ewidentny pomijałby on okoliczności wskazywane przez ubezpieczonego. Odpowiedzialność ta aktualizowałaby się dopiero po doręczeniu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu, a i tak organ rentowy mógłby się powoływać na okoliczności ją wyłączające na mocy ww. przepisu. Trudno jednak byłoby znaleźć logiczne uzasadnienie dla takiego rozwiązania. Nadto organ rentowy dodatkowo zyskałby też na uprzywilejowaniu, gdyż mógłby odmawiać prawa do świadczeń w przypadku zaistnienia jakichkolwiek wątpliwości, niejako odsyłając ubezpieczonego na drogę postępowania sądowego, nie licząc się przy tym z żadnymi konsekwencjami swojego postępowania. W praktyce spowodowałoby to również wydatne przedłużenie wypłacania świadczeń z ubezpieczenia społecznego i przerzucenie w całości na ubezpieczonego ubiegającego się o prawo do świadczenia ciężaru dowodu.

Wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji należy do organu rentowego. Nie ma na to wpływu obowiązywanie art. 118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy powinien zatem w pełni wykorzystywać swoje możliwości w celu stanowczego ustalenia okoliczności niezbędnych do wydania decyzji. Jeżeli zaś obowiązkowi temu uchybi, naraża się na odpowiedzialność za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia lub jego wypłacie na zasadach określonych w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W niniejszej sprawie nie było przeszkód, by pozwany wydał zgodną z prawem decyzję w sytuacji, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki konieczne do przyznania emerytury w trakcie postępowania przed organem rentowym.

W apelacji od wyroku pozwany zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 118 ust.1 i ust.1a ustawy o emeryturach i rentach oraz wniósł o zmianę ewentualnie uchylenie Zaskarżonego wyroku w całości.

W uzasadnieniu pozwany ograniczył się do stwierdzenia, że w jego ocenie zachował 30 dniowy termin do wydania decyzji w sprawie, od daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1 ustawy) i z tego względu „pozwany nie może zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji”. Ponadto pozwany odwołał się do uchylonego wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym Sąd ten zgodził się z oceną prawną dokonaną przez organ rentowy.

Jak nadto zauważył pozwany, Sąd nie wyjaśnił dlaczego zobowiązał pozwanego do obliczenia odsetek od należności głównej poczynając od dnia 27 maja 2007 roku skoro wniosek o emeryturę został złożony w dniu 23 maja 2007r. Przyjęcie, iż od dnia 27 maja 2007r. Zakład pozostał w zwłoce z

wypłatą emerytury nie znajduje uzasadnienia w treści art. 118 ust. 1 ustawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie wyłącznie w niewielkim zakresie tj. co do daty przyjętej jako początek opóźnienia organu rentowego wyznaczającej początek biegu odsetek. Jak wynika z prawidłowo przywołanego przez Sąd I instancji art.118 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach organ rentowy ma czas do 30 dni na wydanie decyzji rozstrzygającej wniosek o przyznanie świadczenia od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Tym samym w opóźnienie organ rentowy popada w przypadku nie wydania decyzji w ciągu wskazanych 30 dni. Już z tych przyczyn orzeczenie przyznające prawo do odsetek od 27.05.2007r. w sytuacji gdy wniosek został złożony w dniu 23.05.2007r. jest oczywiście wadliwe. Termin 30 dni od złożenia wniosku upływał 26.06.2007r. a więc organ najwcześniej w opóźnienie mógłby popaść z dniem 27.06.2007r. oczywiście o ile na dzień złożenia wniosku wszystkie okoliczności niezbędne do wydania decyzji byłyby wyjaśnione. Tak jednak istotnie nie było. Pozwany w procesie decyzyjnym ustalał okresy korzystania przez wnioskodawcę z zasiłków chorobowych, a także zwracał się do innego Oddziału o dokumenty niezbędne do ustalenia uprawnień emerytalnych wnioskodawcy, w związku z ich przekazaniem temu Oddziałowi celem rozstrzygnięcia innego wniosku – o obliczenie kapitału początkowego.

O ile pierwsza okoliczność nie była niezbędna do wydania decyzji (co wprost wynika z istoty prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego zmieniającego decyzję ZUS i przyznającego świadczenie a także wydanych w trakcie postępowania orzeczeń Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w drugim składzie), o tyle pozwany nie mógł decydować o prawie wnioskodawcy do emerytury bez dokumentów niezbędnych do ustalenia uprawnień emerytalnych. Dokumenty te zostały przesłane do Oddziału ZUS dopiero w dniu 23.06.2007r. (vide – notatka na k. 24 verte akt ZUS) a co za tym idzie 30-dniowy termin do wydania decyzji upłynął pozwanemu 23.07.2007r. i w konsekwencji w opóźnienie pozwany popadł w dniu 24.07.2007r., która to data wyznacza prawidłowy termin biegu odsetek.

W konsekwencji w takim zakresie Sąd Apelacyjny stosownie do art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok.

Apelacja jest natomiast nieuzasadniona w pozostałym zakresie.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę prawną w oparciu o niesporny stan faktyczny. Mając na względzie, że Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości zgadza się z rozważaniami poczynionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjmując je jako własne, nie ma potrzeby ich powielania.

Godzi się zauważyć, że pozwany nie podjął z tymi rozważaniami praktycznie żadnej rzeczowej polemiki.

Poza sporem jest, że pozwany odmawiając prawa do emerytury dokonał wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego. Nie może natomiast pozwanego usprawiedliwiać fakt (co zdaje się pozwany postulować w przedostatnim akapicie apelacji), że równie błędnej oceny dokonał Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Ocena ta bowiem skutkowałą uchycieniem wyroku przez Sąd Najwyższy, zaś ostatecznie prawomocnie została podzielona interpretacja prawa dokonana przez Sąd I instancji, której skutkiem była zmiana zaskarżonej decyzji odmawiającej prawa do świadczenia. O prawie do odsetek decyduje wyłącznie to, w jakiej dacie wyjaśnione były wszystkie okoliczności niezbędne do przyznania świadczenia. Błędna interpretacja przepisów prawa materialnego, nawet jeżeli została podzielona w ostatecznie zmienionym wyroku sądu powszechnego nie zwalnia organu rentowego od obowiązku zapłaty odsetek o ile wszystkie okoliczności niezbędne do przyznania świadczenia wyjaśnione były w dacie wydania ostatecznie zmienionej decyzji odmawiającej prawa do świadczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny oddalił apelację w pozostałym zakresie stosownie do art.385 k.p.c..

Tytułem kosztów procesu (zastępstwa procesowego) za instancję odwoławczą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 120zł stosownie do art.98 i 108 §1 oraz 100 zd.2 k.p.c. w zw. z §12 ust.2 i §13 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U. Nr 163, poz.1348 ze zm.)